

Først henimod Morgen faldt han lidt til Ro. Da Tjeneren kom ind med Te, sov han.

Hans første Tanke, da han vaagnede, galdt Jakobe og det Brev, han nu maatte skrive til hende. For ogsaa det var blevet ham klart i denne Nat, at det nu var hans absolute Pligt at bryde et Forhold, som aldrig kunde afføde andet end Sorg og Ufred for begge Parter. Nogen lang Forklaring vilde ikke engang være nødvendig. Jakobes sidste Breve røbede jo tydeligt nok, at hun var forberedt paa Bruddet, ja i Grunden selv ønskede det.

Saasnart han var bleven paaklædt, satte han sig ved Bordet og fik sine Skrivesager frem. Det viste sig nu ikke at være saa let for ham at faa bragt sin Tilstaaelse paa Papiret. Om sit Gudsforhold kunde han ikke faa sig til at skrive udførligere; det var endnu saa nyt for ham og skulde bevares helligt. Han nøjedes med nogle almindelige Talemaader om Savnet af den Overensstemmelse i Livsanskuelse, uden hvilket intet lykkeligt Samliv i Længden var muligt, og forøvrigt bad han hende tro paa, at det kun var efter lange Kampe og med tungt Hjerte, at han sønderrev det Baand, der havde været ham saa dyrebart. I den Hensigt at skaane hende for enhver unødig Krænkelse valgte han sine Ord med største Omhyggelighed og lagde hele Skylden for den Vildfarelse, der i sin Tid havde ført dem sammen, over paa sig selv.

Ud paa Eftermiddagen, efter at Brevet var afsendt, sad han i et af Lysthusene ude i Haven sammen med Hofjægermesterinden, der var beskæftiget med Broderiarbejde. Hofjægermesterinden havde givet ham noget Vindegarn at holde, og efter at de en Tid havde talt om ligegyldige Ting, følte Per Trang til at betro sig til hende og fortalte da rent ud, at hans Forlovelse var bleven hævet.

Hun ønskede ham til Lykke og sagde, at det kun var, hvad hun havde ventet.

„Og hvad tænker De nu paa at gøre?“ spurgte hun efter en kort Tavshed. „De giver jo nemlig derved Afkald paa en betydelig Formue, ikke sandt?“